

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **R. A. A.**, narozená dne X
státní příslušnost Ghanská republika
bytem K., P.
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Ječná 548/7, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2017, č. j. MV-154304-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra – Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“ nebo „odvolací orgán“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 9. 2016, č. j. OAM-35887-69/DP-2013, a zastaveno řízení. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

2. V podané žalobě nejprve žalobkyně popsala průběh správního řízení. Žalobkyně pobývá na území České republiky s manželem a třemi dětmi a dne 10. 7. 2013 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s jejím manželem. Přestože manžel v průběhu řízení povolení k pobytu pozbyl, žalobkyně pokračovala v řízení s tím, že zamítnutí její žádosti by bylo nepřiměřené ve smyslu ust. § 46a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“). Prvostupňový orgán tuto žádost nejprve zamítl, avšak žalovaná rozhodnutí zrušila a vrátila jej prvostupňovému orgánu k novému projednání. Následně prvostupňový orgán žádost znovu zamítl a žalobkyně podala opět odvolání. V mezidobí žalobkyně získala povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žalovaná poté napadeným rozhodnutím řízení zastavila pro zjevnou bezpředmětnost ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobkyni již bylo uděleno jiné povolení k dlouhodobému pobytu. V napadeném rozhodnutí odvolací orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68.
3. Nezákonnost žalobkyně spatřuje ve skutečnosti, že hypotéza ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu nebyla naplněna, neboť se její žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny nestala zjevně bezpředmětnou. Žalobkyně nepovažuje za lhostejné, jakým pobytovým oprávněním bude disponovat, neboť povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je v mnohém výhodnější (k tomu žalobkyně odkazuje na ust. § 44 odst. 3 a § 119 zákona o pobytu. Ze zákona jednoznačně vyplývá, že může mít vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za vícero účely.
4. Dále žalobkyně odkazuje na novelu zákona o pobytu č. 222/2017 Sb., která mění ust. § 68 ohledně započítávání tzv. fikcí dle ust. § 47 zákona o pobytu, která stanoví, že do doby potřebné pro získání trvalého pobytu dle ust. § 68 tohoto zákona se nezapočítává doba „*pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.*“ Pro žalobkyni tato změna znamená, že doba od 10. 7. 2013, kdy podala žádost o prodloužení povolení k pobytu do 27. 4. 2017, od kdy byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, se do let potřebných pro získání trvalého pobytu bude počítat pouze tehdy, pokud bude se svou žádostí o prodloužení pobytu úspěšná. Zastavením řízení by došlo k tomu, že dle nové úpravy se doba započítatelná do doby potřebné pro získání trvalého pobytu přerušila a od 27. 4. 2017 by začínala běžet nová pětiletá lhůta doby pobytu na území České republiky.
5. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. V písemném vyjádření k žalobě navrhla žalovaná zamítnutí žaloby. Protože podala žalobkyně žádost o změnu účelu pobytu, a toto pobytové oprávnění jí bylo uděleno

(povolení za účelem podnikání – OSVČ), stala se tak žádost o prodloužení pobytu za účelem společného soužití rodiny zjevně bezpředmětnou ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť tato žádost byla podána ještě předtím, než si žalobkyně podala žádost o nové pobytové oprávnění za účelem podnikání – OSVČ. Dle žalované splňuje napadené rozhodnutí všechny požadavky, které správní řád v ust. § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem a nepřekročila meze správního uvážení. Rovněž přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s odvolacími námitkami a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné. V podrobnostech odkazuje žalovaná na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaná s ním výslovně souhlasila (§ 51 s. ř. s.).
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Stěžejní je v daném případě námitka žalobkyně, že v důsledku zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, došlo k přerušení běhu pětileté doby pro udělení trvalého pobytu podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu. Žalobkyně se především dovolává novely zákona o pobytu č. 222/2017 Sb., a uvádí, že v důsledku této novely zákona o pobytu došlo ke změně ustanovení § 68 zákona o pobytu ohledně započítávání fikcí dle ust. § 47. Novelou byla do zákona o pobytu vložena ustanovení § 68 odst. 3 písm. d), e), f), přičemž písm. f) se vztahuje na případ žalobkyně.
11. Soud při posouzení otázky, zda se uvedené ustanovení vztahuje na případ žalobkyně, musel vzít ve zřetel skutečnost, že i když se jedná o zákon č. 222/2017 Sb. ze dne 27. 6. 2017 (tedy dva dny před vydáním napadeného rozhodnutí), vyhlášen byl až dne 31. 7. 2017 a platnost nabyl více než jeden měsíc po vydání napadeného rozhodnutí. Účinnost tohoto zákona nastala až patnáctým dnem po jeho vyhlášení, tedy 15. 8. 2017, což je nejen více než 45 dní po vydání napadeného rozhodnutí, ale rovněž necelých 14 dní po podání správní žaloby.
12. Soud proto uzavírá, že z výše uvedených důvodů se na žalobkyni ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu v dané věci nevztahuje. Námitku ohledně výše zmíněného ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) považuje proto soud za nedůvodnou.
13. Pokud se jedná o tvrzení žalobkyně, že žadatel o dlouhodobý pobyt může mít udělen pobyt pro více účelů a že dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny s sebou nese jisté benefity oproti dlouhodobému pobytu udělenému za účelem podnikání, lze žalobkyni přisvědčit. Příkladem lze uvést ust. § 119 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jež zužuje důvody, pro které lze cizince, který na území pobývá právě z titulu dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny, vyhostit. Nelze opomenout, že dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny je upraven i evropskými předpisy, konkrétně směrnicí 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, zatímco dlouhodobý pobyt za účelem podnikání nikoliv.

14. Žalobkyně se nemýlí ani v tvrzení, že zákon o pobytu výslovně umožňuje cizinci disponovat pobytovým oprávněním za vícero účely. Uvedené vyplývá z následujících ustanovení:
15. Podle ust. § 58 odst. 3 zákona o pobytu *v dlouhodobém vízu lze vyznačit jeden nebo více účelů pobytu.*
16. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
17. Na základě těchto ustanovení lze konstatovat, že v případě, pokud by žalobkyně podala novou žádost o udělení dlouhodobého pobytu pro jiný účel než je soužití rodiny, byly by správní orgány povinny o této žádosti meritorně rozhodnout, neboť by se nejednalo o zjevnou bezpředmětnost žádosti ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g). Tak tomu však v daném případě nebylo.
18. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně podala dne 6. 6. 2016 žádost k prvostupňovému orgánu o spojení řízení (pobyt za účelem soužití a za účelem podnikání) dle ust. § 140 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně uvedla, že u prvostupňového orgánu probíhá řízení o žádosti ze dne 27. 4. 2015 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podané dle ust. § 45 zákona o pobytu. Žalobkyně přitom výslovně uvedla: *„Jelikož spolu obě řízení souvisí (řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny a řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – pozn. soudu) a jelikož mé současné právo k pobytu je navázáno na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným (jak vyplývá z původní žádosti a z celého správního spisu, jedná se o účel soužití rodiny, nikoliv o účel rodinný – pozn. soudu), zatímco nyní mám primární zájem o povolení pobytu za účelem podnikání (čímž se toto řízení o povolení k pobytu za účelem rodinným může stát bezpředmětným).“*
19. Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu *Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.[...] cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.*
20. Podle ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu *Cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.*
21. Z výše uvedených ustanovení i z vyjádření obou stran vyplývá, že žalobkyně podala žádost o změnu účelu pobytu podle ust. § 45 zákona o pobytu, nikoliv o udělení nového pobytu za jiným účelem. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový orgán vydal v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-11433/DP-2015 dne 29. 3. 2017 rozhodnutí, jímž byl žalobkyni udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ, a to s platností od 27. 4. 2017 do 26. 4. 2019. Právní moci rozhodnutí nabylo dne 29. 5. 2017. Jelikož tímto rozhodnutím bylo vyhověno žádosti žalobkyně o změnu účelu dlouhodobého pobytu z původního

soužití rodiny na podnikání – OSVČ, neměla žalovaná jinou možnost, než původní řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny zastavit pro nastalou bezpředmětnost žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť tento původní účel pobytu zanikl a na jeho místo nastoupil účel nový. Žalobkyně tímto výslovně projevila svou vůli přeměnit účel pobytu (a s případnou bezpředmětností původního účelu pobytu byla srozuměna – viz výše citovaná část vyjádření žalobkyně ze dne 6. 6. 2016) a její žádosti o zvolený pobyt bylo vyhověno. Správní orgány tak nebyly oprávněny udělit žalobkyni i druhý účel pobytu, neboť ta jej nepožadovala.

22. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu